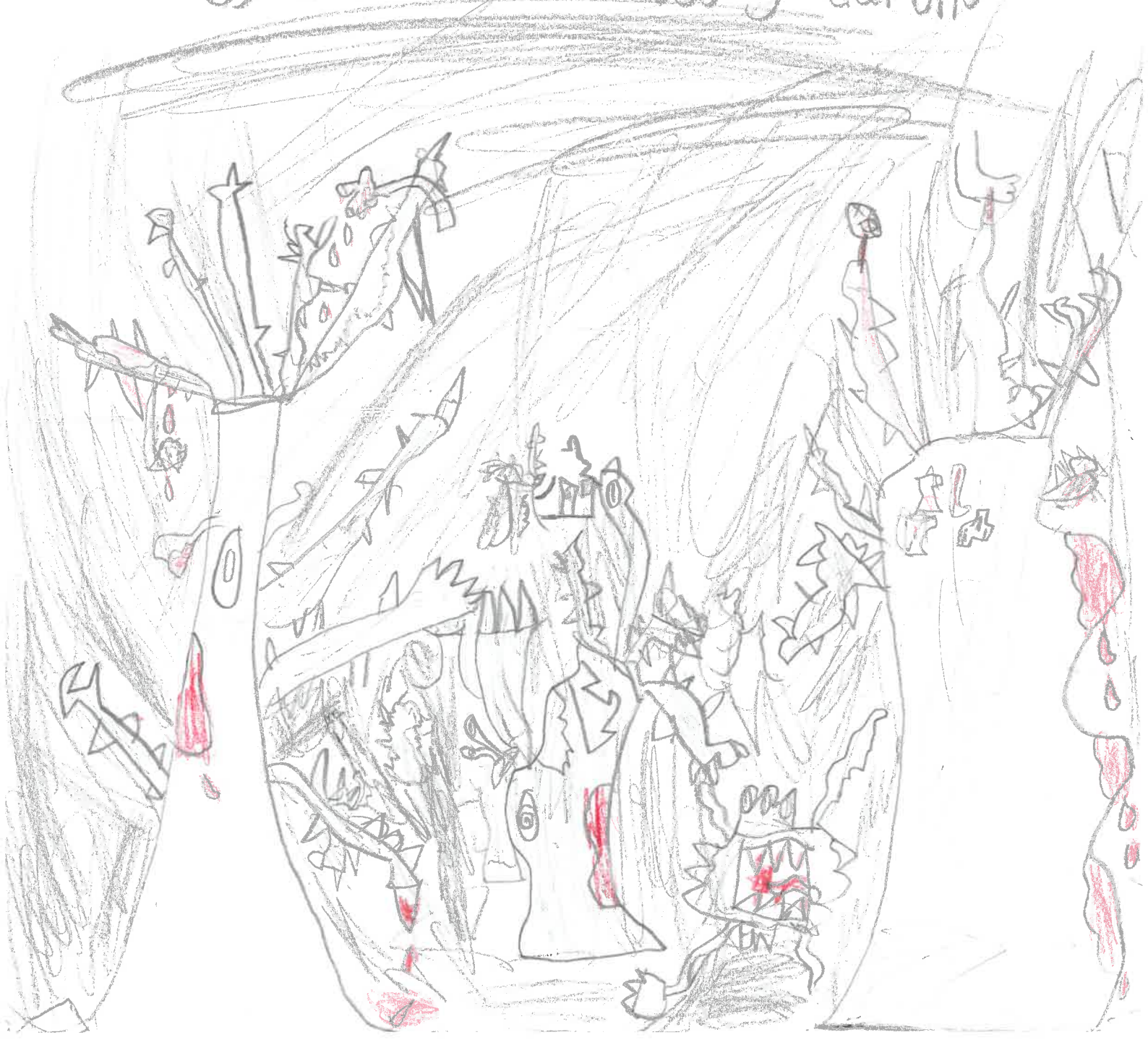

FARLOS

09 den mørke ubygelege demonskov

Carlos og den mørke, uhyggelige dæmonskov

af

Storm Tøttrup Thor

Kapitel 1:

Skoven.

Den her historie handler om en dreng ved navn Carlos hvis far var en dæmon dræber. Han var ikke speciel stærk eller havde nogle fysiske fordele ved sig. Til gengæld var han rig. Altså på grund af sin far. Carlos havde mistet sin mor da han var 2 år gammel. Hun blev ædt af den største og stærkeste dæmon der var. Siden havde hans far blevet en dæmon dræber men han havde også blevet meget deprimeret. En dag sagde Carloses far med den samme trætte triste stemme som altid at Carlos ikke kunne blive hjemme fordi at hans far ikke ville komme hjem indtil en måned efter. Så Carlos skulle med ham på arbejde i den uhyggelige skov. Carlos skyndte sig at pakke sine ting og noget mad. Carlos var meget bange fordi at han aldrig skulle på tur i den mørke og kolde skov som hans far arbejdede i før. Men han havde ingen valg. Han sagde til sin far at han var meget meget bange men hans far lavede det bedste smil han kunne selvom det mere lignede når man tager et billed med en kendt person på gaden og de endelig ikke gider og sagde: "Det skal nok gå min dreng, jeg beskytter dig". Carlos følte sig lidt mere sikker men han var ikke sikker på at det nok skulle gå. Omkring 50-60 minutter efter hørte de nogle skrige. De var meget forvirret. Pludselig hørte de noget pusle i græsset omkring dem og de kunne lugte en dæmon. De vidste at det var en dæmons lugt fordi at de lugtede fælt og råddent som et dødt dyr bragt tilbage i live.

Hans far gav Carlos en pose men Carlos forstod ikke hvorfor. Han skulle lige til at kigge i posen men hans far stoppede ham og sagde at han ikke skulle åbne den fordi at der var noget støv i som dæmoner ikke kan tåle men hvis han åbnede den ville det hele flyve ud. Hans far trækkede sit sværd og sagde at Carlos skulle passe på. Lige pludselig gik den til angreb og sprang frem ud efter hans far som om den var et rovdyr der sprang ud efter dens bytte. Hans far parerede og mumlede nogle ord men han kunne ikke høre hvad han sagde. Men lige pludselig kom der ILD fra hans fars sværd. Han kunne mærke varmen som på en varm sommerdag. Hans far var lynhurtig så Carlos slet ikke kunne følge med. Omkring 10-12 sekunder efter har hans far brændt dæmonen op. Men jobbet var ikke helt færdigt fordi fra træerne og buskene sprang 5 flere dæmoner frem. Hans far kæmpede og kæmpede men på et tidspunkt kunne Carlos mærke en kold klam og tynd hånd på hans skulder der hev ham op i træet. Han kiggede i sin lomme efter posen hans far havde givet ham men han havde tabt den. Han blev hevet med og smidt ind i en skummel og smadret hytte. Han kunne høre at skriget fra tidligere kom fra kælderens. Døren blev smækket i og der var helt mørkt. Lidt efter blev han slået ud...

Kapitel 2:

Hytten.

Han vågnede efter noget tid og havde knaldende hovedpine. Han kiggede sig omkring og så at det var dag igen. Han kunne se at der var knogler overalt og en helt masse gamle møbler. Der var en dør med så mange låse så de nærmest lignede en tophemmelig missionscenter. Han gættede på at det var kælder døren fordi at det var der skrigene kom fra. Han prøvede at rejse sig op men han var bundet med et stort tykt og kløende reb. Han forstod ikke hvordan han ikke havde lagt mærke til det før men det havde han altså ikke. Han så et skelet med en dragt på hvorpå der stod: Dæmon dræber shinobi. Det var en af de niveauer som der var i dæmon dræber branchen. Hans far var en hashira. Det var det højeste man kunne. Han brugte en ild teknik havde hans far fortalt men Carlos troede ikke på det før han så ilden der kom ud af hans sværd. Han kom til at tænke på om hans far var ok. Han havde jo bare efterladt ham. Så sagde Carlos til sig selv: du skal ikke sige sådan noget. Du forlod ham jo ikke du blev bare kidnappet. Men han syntes stadig lidt det var hans skyld. Han havde en plan men han var ikke sikker på om den ville virke.

Han blev nødt til det eller han kunne da i det mindste prøve. Hans plan var at han ville prøve at få sværdet selv om det liggede 2-3 meter væk. Så ville han prøve at bruge hvad han havde set sin far gøre og bruge det der ild til at brænde rebet væk. Hans plan var ikke idiotsikker men han prøvede. Han strakte sine ben hen for at hive i skelettet der holdt sværdet. Det lykkedes ham at få fat på skelettet. Men lidt efter kunne han se noget der var tyndt gråt og langt. Det kom fra loftet. Carlos var meget bange for at kigge op men han gjorde det alligevel. Der sad en klam lang edderkops dæmon i loftet og stirrede på ham mens han sagde med en hånlige stemme: "a a aaa ikke prøv at flygte". Carlos var skræmt fra vid og sans. Lige pludselig sprang den ned men hovedet vendte stadig omvendt. Den sprang ud efter ham. Carlos lukkede øjnene fordi han troede at han skulle dø. Lige pludselig kunne han mærke den sammen følelse som da hans far påkaldte ild fra sit sværd. Som en dejlig varm sommerdag. Han åbnede øjnene igen og så at hans far stod lige foran af ham og kæmpede for at redde ham. Hans far skar ham fri og kastede sværdet som skelettet havde holdt hen til ham. Hans far sagde at han skulle følge med ham ned i kælderen. Carlos turde ikke rigtigt og det var meget grænseoverskridende men han gjorde det alligevel. Da de løb ned i kælderen var der mange mange dæmoner

dernede som alle lignede de klammeste grimmeste ting på jorden. Der kom mange dæmon efter dem både oppefra fra siderne og endda nede fra. Det var mega svært at lade vær med at besvime af frygt men han prøvede alt han kunne. Så var der kamp og for det meste løb Carlos bare rundt som en anden kylling og skreg. Men så tog han sig sammen og begyndte at kæmpe. Han var ikke særlig god til det men i det mindste var han ikke død. Lidt efter syntes han at der kom mange flere dæmoner efter ham. Han kiggede over på sin far men han var blevet slået ud og var lige ved at blive dræbt. Carlos løb over til sin far og fik ham op i sikkerhed. Han bar ham på hans ryg men det var mere bare at slæbe ham med besvær. Hans fars besvimedede krop føltes som en meget tung stor pose sand. Til Sidst kunne han se all dæmonerne komme nede fra kælderen. Nu var der en kamp han ikke kunne vinde...

Kapitel 3:

En uventet drejning.

Han kunne mærke hans hjerte banke hurtiger og hurtiger. Han prøvede at undvige alle dæmonerne der kom efter ham og overraskende nok gik det rimelig godt og han var faktisk virkelig god til det. Han skulle lige til at bare flygte men så kom han i tanke om den person der havde skreget lidt tidligere. Han ville normalt bare løbe og lade dem være men det var som om at han var forpligtet til at redde dem. Han vendte om selvom at alle dæmonerne var lige i hælene på ham. Da han vendte sig om var han overrasket til at se at den samme ild som der var kommet ud af hans fars sværd nu kom ud af hans. Han tænkte at han ikke bare kunne stirre på det så han begyndte at svinge. På en eller anden måde havde han ubevidst havnet længere henne i rummet. Du ved som om at man er stået op og så er man bare havnet et helt andet sted. Han kiggede sig bagud og så alle de dæmoner der var løbet mod ham var blevet skåret eller brændt op. Men der var ikke tid til at tænke fordi at der var mange flere tilbage og han skulle jo også redde en person som var i den helt anden ende af rummet. Igen skete der det at han bare forsvandt og så var der sket noget. Det var som om at det ikke var ham der gjorde det men en anden. Han skyndte sig hen til den anden besvime krop og tog den op. Han bærede nu den teenager krop som han først nu lagde mærke til at det var og sin far på samme tid. Han blev boosted af alt den energi som han fik fra.. han vidste det rent faktisk ikke. Han løbte stadig som vinden. Men selvfølgelig var held ikke på hans side for evigt og han løb tør for luft. Han stoppede for at få luft men det var der ikke tid til. Han blev nødt til at løbe og løbe. Han fandt den pose som han havde tabt tidligere og kastede den bagud i håb på at det gjorde noget. Det hjalp lidt men ikke særlig meget. Da han nåede til der hvor han kunne se udgangen kun 10 meter fra ham kollapsede hans krop og han fik krampe over hele kroppen. Det føltes som om at han var ved at blive knust under en KÆMPE bygning. Imens at Carlos lå håbløst som en lille baby på jorden og gispede efter luft nærmede dæmonerne sig. Han tænkte at han lige havde dræbt sig selv, sin far og den uskyldige teenager. Han skulle lige til at besvime af udmattelse og bare give op så han sin fars krop rejse sig i alt dens stolthed kunne han se sin far gribe fat på sit sværd og stille sig i position. Hans far som han havde set tidligere og selv gjort uden nogen anelse om hvordan påkaldte sin ild og kæmpede. Lidt efter gik alt sort...

Kapitel 4:

En lykkelig ende.

Da Carlos vågnede lå han i sin seng med dyne på og en helt masse medicin ved siden af sig. Han havde fået det meget bedre og han følte sig veludhvilet. Han kiggede sig rundt i sit værelse. Han så sin lille actions-figur, Hans japanske billeder, hans lille fugl i sit bur der pippede løs. Lidt efter hørte han sin dør glide åben og Carlos vendte sit blik med den halvåbne dør hvorfra hans far kiggede igennem. Han så sin fars ansigtsudtryk gå fra et meget bekymret ansigt til et meget glad ansigt. Hans far skyndte sig hen til ham og Carlos satte sig op i sin seng. Hans far gav ham den største krammer nogensinde. Hans far sagde til ham at han var bange for at Carlos ville dø. Carlos spurgte om han lige kunne få sit tøj på igen og om de kunne snakke ude i haven. Hans far smilede for første gang i 10 år som om at han rent faktisk var glad. Carlos kunne mærke en varm og glad fornemmelse dybt nede fra sin krop. Han skyndte sig at få sit tøj på og så gik han ud i stuen videre ud til hans grønne smukke blomsterrige have. Han så sin far kigge på ham med et bredt stort smil. Carlos kommer i tanke om teenageren som han havde reddet og med det samme spørger om hvor han er og om han er ok. Hans far sagde at han var ok og at han lå inde på sofaen og fik det bedre. Hans far sagde også at han var vågnet og at hans navn var Jason. Carlos blev rolig og også helt glad indeni. Hans far og Carlos snakkede og snakkede. Hans far spurgte hvad der egentlig skete og hvordan at han havde reddet ham. Carlos forklarede det hele om hvordan at han havde kunne påkalde ilden og at han havde det som om at det ikke var ham der gjorde det. Han fortalte også hvordan at han havde det som om at det var hans pligt at redde teenageren og hvordan at han havde sprintet som vinden. Hans far sagde at han var så stolt af ham og at det nok var ild ånden der havde givet ham kraft. Hans far virkede så meget mere glad og som om at det sorte hul inden i ham var blevet fyldt. Lidt senere kom Jason altså teenageren som lå på sofaen ud og spurgte hvorfor han var der og hvad der var sket. Hele historien blev fortalt igen. Jason forstod det nu og var yderst taknemmelig. Jason fortalte at han ikke vidste at det var en farlig dæmon skov og at han bare skulle finde nogle krydderier. Han kunne godt huske de dæmoner der havde taget ham til fange. Jason blev taget med hjem til hans forældre og de var så taknemmelige at Carlos og hans far fik 1000 Kr.

Da de var kommet hjem lavede de grøntsagssuppe med krydderier og grøntsager de havde samlet og købt på vejen hjem. Carloses far sagde at han gerne ville træne ham så at han ikke skulle med på sådan nogle missioner igen. Hver dag når at Carlos far kom hjem havde han et kæmpe smil på ansigtet i stedet for det triste ansigt han havde før det. Træning var hårdt men det var også meget sjovt fordi at han hyggede med sin far. Hans liv var blevet så meget bedre.